

[Hans Thyge Jacobsen.]

Jeg tillader mig at spørge om en enkelt ting, nemlig hvorledes lovens ikrafttræden nu skal forme sig. Når det altså ikke er lykkedes at få loven sat i kraft til 1. august 1949, er det så nødvendigt af hensyn til undervisningsplanerne at vente med at ikraftsætte loven til 1. august 1950, eller er det muligt, hvis rigsdagen kan færdiggøre arbejdet, så at få loven bragt i anvendelse midt i et skoleår? Det sidste var jo ønskeligt, men jeg spørger, om det kan lade sig gøre.

Den eneste ting, jeg gerne ved denne første behandling yderligere ville opholde mig ved, er en henvendelse, jeg har modtaget fra sammenslutningen af fabrikanter og forhandlere af høreapparater. De pågældende er ængstelige for en bemærkning — for flere bemærkninger, men navnlig for een bemærkning —, som står i den betænkning, der blev afleveret af udvalget af 1942, og det kan jeg godt forstå. Der står nemlig i den pågældende betænkning, at man ønsker indført et statsmonopol for import og forhandling af høreapparater. Nu gør jeg straks opmærksom på overfor de erhvervsfolk, som her er blevet opskræmt, at såvidt jeg kan se — og jeg vil gerne bede den højtærede minister bekræfte, om jeg har ret —, har den højtærede minister ikke medtaget denne tanke i forslaget. Jeg kan ikke se rettere, end at den højtærede minister har indskrænket sig til et forslag om, at staten skal overtage de hidtil af Dansk Tunghøreforening drevne apparatsamlinger. Ved ordet „apparatsamling“ må man ikke blot forstå en udstilling af tunghøreapparater. Nej, på apparatsamlingerne drives der en meget stor og velsignelsesrig virksomhed til hjælp for tunghøre mennesker. Der er speciallæger og meget andet knyttet til apparatsamlingerne, således at den tunghøre her kan få den fulde fornødne saglige vejledning med hensyn til, hvilket høreapparat der passer bedst for hans tilfælde. Altså, disse apparatsamlinger, som Dansk Tunghøreforening har oprettet og drevet hidtil i København og i Esbjerg, udfolder i virkeligheden en meget stor virksomhed, og man kan ikke være Dansk Tunghøreforening taknemlig nok for det pionerarbejde, som her er gjort til gavn for mange tunghøre mennesker iblandt os. Og jeg kan godt forstå, at Dansk Tunghøreforening tilslutter sig, at dette nu gøres til en samfundsopgave, altså at staten overtager driften af apparatsamlingerne. Det kan jeg altså sammen udmærket forstå og billige, men naturligvis, hvis der deri

skulle ligge en mulighed for, at man med henblik på selve fabrikationen og importen af tunghøreapparater opretter et statsmonopol, så må vi melde fra. Det kan vi ikke være med til. Jeg ville derfor sætte pris på, om den højtærede minister ville udtale sig om dette punkt, for det vækker altså ængstelse hos de pågældende, når de læser betænkningen. Såvidt jeg kan forstå, har den højtærede minister ikke i forslaget fulgt den omtalte betænkning fra 1942, men jeg ville sætte pris på, om dette måtte blive bekræftet herfra.

Altså, jeg beklager, at den højtærede minister på dette område har været de radikale så følgagtig, som han har været, men det får nu være. Jeg tilsiger den højtærede minister om ikke syndernes forladelse, så i hvert tilfælde en velvillig og hurtig behandling af det foreliggende lovforslag.

Kristian Nygaard: Lovforslaget om foranstaltninger vedrørende døve og tunghøre er jo en god kending fra sidste rigsdags-samling, hvor den højtærede socialminister prøvede på at få det med blandt de mange love, som blev vedtaget i rigsdagen omkring den 1. april, skønt det først blev fremsat i folketinget den 10. marts. Det mislykkedes altså at blive færdig med behandlingen af lovforslaget, fordi der fra flere sider blev rettet henvendelse til det nedsatte rigsdagsudvalg om ændringer i forslaget. Den meget interessante studierejse, som ministeren og en del embedsmænd sammen med udvalget foretog til døve- og tunghøreskolerne i Nyborg, Fredericia og Vejle og til døvstummeinstituttet her i byen, rejste også en række problemer, der trængte til grundig behandling, hvorefter hele sagen udviklede sig derhen, at den højtærede minister i forståelse med hele udvalget besluttede sig til at udsætte den endelige afgørelse til indeværende rigsdagssamling, hvori der måtte regnes med bedre tid til at behandle lovforslagets enkelte paragraffer. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke den højtærede socialminister, fordi han gav sin tilslutning til dette. Det er vel sket i rigtig erkendelse af, at lovforslaget blev forelagt på for sent et tidspunkt i forrige rigsdagssamling, men nu har den højtærede socialminister denne gang fået tid og lejlighed til at genfremsætte det så at sige straks efter rigsdagens åbning. Jeg tror, alle interesserede og ikke mindst de medlemmer af rigsdagen, der skal arbejde med dette meget betydningsfulde lovforslag, påskønner den højtærede socialmini-